

הפרוטוקול ועדה – "הסיפור המשותף של הרצליה"
ישיבה מס' 1 - ועדת הפתיחה
שהתקיימה באולם המליאה
ביום שני, י' בחשוון תשפ"ה, 11/11/24

נוכחים	חבר/ת ועדה	חבר/ת ועדה	חבר/ת ועדה
	✓	גב' הילה גרסטל	יו"ר הוועדה, כב' השופטת בדימוס
	✓	מר יהודה בן עזרא	מנהל הוועדה, עוזר בכיר לראש העיר
	✓	גב' דנה אורן ינאי	חברת מועצה, סגנית ראש העיר
	✓	גב' גלילה יבין	חברת מועצה, משנה לראש העיר
	✓	גב' פזית בכר	חברת מועצה
	✓	מר צבי וייס	חבר מועצה
	✓	גב' דנה אדמוני	נציגת ציבור
	✓	גב' שרה מאירמן	נציגת ציבור
	✓	גב' אילאיל פלמוני שלזינגר	נציגת ציבור
	✓	גב' ליאנה טיאנו	נציגת ציבור
	✓	מר יריב דרור	נציג ציבור
	✓	הרב יעקב נקי	נציג ציבור
		גב' אריאלה חגבי	מזכירת הוועדה
חסרים			
	✓	מר עופר לוי	סגן ראש העיר
	✓	מר משה ועקנין	חבר מועצה
	✓	מר דניאל צ'רטוק	חבר מועצה
	✓	הרב תמיר קסטיאל	נציג ציבור
מוזמנים			
		מר יריב פישר	ראש העיר
		מר אלכס גולדשטיין	מנכ"ל העירייה
		גב' דורית בסמן קובל	דוברת העירייה
		גב' שרית דגן	מנהלת לשכת ראש העיר
		גב' סיון קריאף	מנהלת מחלקת תפעול מעקב ובקרה

דברי פתיחה:

כב' השופטת בדימוס, הילה גרסטל, התבקשתי לפתוח את הוועדה, אך אתן קודם את רשות הדיבור לראש העיר, מר יריב פישר, שבעצם הוא זה שבגללו אנחנו כאן, או יותר נכון בזכותו אנחנו כאן.

מר יריב פישר, ראש העיר

ברכתי ותודתי ליו"ר הוועדה, כב' השופטת בדימוס הגב' הילה גרסטל, שנאותה לקבל ולהוביל את הוועדה החשובה ורבת המשמעות שבפתחנו, תודתי למנהל הוועדה מר יהודה בן עזרא, למנכ"ל העירייה מר אלכס גולדשטיין שהחל את תפקידו, מאחל לו בהצלחה, ולכל חברי המועצה ונציגי הציבור המכובדים, הנוכחים כאן.

ועדת הסיפור המשותף של הרצליה - אני מאחל בהצלחה לכולנו. ראשית אומר כי אני מאוד אוהב שיש אירועים בעיר שאנחנו עושים אחרת, ועושים שונה. האמת, שהכי קל היה לא להקים את הוועדה. הכי קל זה להגיד – סטאטוס קוו, זה דבר מנצח במדינה שלנו, אך אנחנו, בקדנציה הזאת, לא עושים את זה הכי קל. בקדנציה הזאת, אנחנו שוברים מוסכמות ומתקדמים קדימה.

הוועדה הזו, מבחינתי, היא קריטית לניהול העיר, בעיקר לאור המצב במדינה והמלחמה שאנחנו נמצאים בה, אנחנו מדברים על נושא דת בעיר הרצליה, שהיא עיר חילונית, ובקשתי מוועדה רישמית זו היא לגעת בהכל.

לכן, ביקשנו מכבי' השופטת בדימוס הילה, לקחת את האחריות על הוועדה הזו, ולשמחתי (אפילו קצת להפתעתי), כי אני יודע שהוצעו לה המון מקומות אחרים, הביעה את נכונותה והסכמתה והבינה עד כמה המשימה היא קריטית לניהול עיר, קריטית לניהול מדינת ישראל. משימה רבת חשיבות ומשמעות.

חשוב שניגע בכמה נקודות חשובות בשולחן זה, שכן בסופו של דבר אנו רוצים לנהל פה חיים, לנהל שיח משותף ולא שיח קיצוני בין שני הצדדים שמפלג אותנו ומקריס אותנו כמדינה, כחברה. בחיי היומיום אנו נתקלים לא מעט בסוגיות שאנו צריכים לדעת איך לפתור אותן ביחד, להבין איך אפשר לעבוד ביחד, ולא בשיח המקצין.

נקודות חשובות בהן נרצה לגעת ולדון בוועדה - ההסכמות צריכות להיות ברורות כאן בין כולם.

• **הקפות (שהיו השנה)**

היה חשוב שההקפות יתקיימו גם בהרצליה פיתוח, וכשדיברו על ההקפות נאמר שהחי סנטר יעשה את ההקפות, לא בכיכר כי הכיכר היא של כולם, והזזנו את זה לגן תמיר. בסופו של דבר במקום אירוע הקפות מצומצם כפי שאמרנו (שהרי אנו בתקופת מלחמה), גילינו שהולך להיות שם פסטיבל גדול, ועצרנו. בסופו של דבר לא היו הקפות בהרצליה פיתוח. אני יכול להגיד שהצד שלי הליברלי, חגג על זה. הצד שלי הריגשי מה שאני גדלתי עליו היה מאוד עצוב. השיח שהגענו אליו בסיפור של ההקפות, לא היה צריך לקרות. זה לא חלק מהשיח שאני רוצה שיהיה פה וההבנות שיהיו כאן.

• **רמת הממשק – הגרעין התורני**

שני הצדדים. יש את הצד הליבראלי שלא מוכן לשמוע גרעינים תורניים, והצד התורני שאנו יודעים שעושה גם דברים נפלאים. הנושא פתוח פה לגמרי. אני רוצה, וחשוב שהדברים ייצאו, הלחץ הזה משני הצדדים. צריך שהדברים יהיו מדוברים בפתיחות, חשוב לדבר ולהבין מה תפקידו של הגרעין התורני, כיצד מונעים קיצוניות, ומצד שני שהליברלים יוכלו לחיות עם הדבר שנקרא "הגרעין התורני", זה המקום לשיח כאן, בשולחן הוועדה. אנחנו נדבר על הכל.

• **הכנסת ספר תורה**

אירוע חשוב ומשמח כל כך. אני לא מצליח להבין מדוע אירוע חשוב ומרגש כזה צריך לגרום לפקקים בחצי העיר. זה נושא שאני רוצה שנדבר עליו כאן, בפתיחות ולנסות לבחון פתרונות, בדרך שלא נפריע לשני הצדדים.

• **בתי כנסת**

ברמה של איך יודעים מי מנהל בית כנסת כשפותחים בית כנסת? ישנן סוגיות לא מעטות של דת בעיר הרצליה שעולות מדי יום ואנו מנסים לפתור. כאן נדבר על כך.

• **המרחב הציבורי**

- הידברות פתוחה על הנחת תפילין לדוגמא, איפה מותר, איפה אסור.
בית חב"ד ברור. אך לא ליד בתי ספר, כי זה אומר החוק ולא ליד אזורי תיירות, כי זה באמת מפריע ואנחנו מרגישים את הדבר הזה, כל שבוע חוזר וחוזר על עצמו.

ההסכמות צריכות להיות ברורות כאן בין כולם.

- היכל בעיר

ממוקם בסמיכות לבית הכנסת. ישנן הופעות ואירועים שונים של שני הגופים – איך אנחנו לא מפריעים אחד לשני, איך אפשר לחיות כאן ביחד, לקיים אירועים בהבנה ובשיתוף.

- תחום הדת – קבורה

חווית קבורה בכללותה הינה חוויה קשה וכואבת, אך בעירנו מקבלים חוויה אחרת ושונה ממקומות אחרים בארץ. את החוויה הזו בתחום הדת אני רוצה לשמר ושתהיה כאן בהרצליה.

אסכם את דברי

מדינת ישראל בתקופת מלחמה - הרבה יותר מסורתית, מחפשת את הביחד, את המקרב, ואנחנו יודעים להגיע להסכמות אחד עם השני.
אני מאמין בכח של הוועדה, ביכולות של כב' השופטת הילה וביחד עימכם - אני סבור שאפשר לייצר כאן משהו אחר לגמרי שהרי זו מטרתנו, והעבודה לא קלה.

כב' השופטת בדימוס, הילה גרסטל

תודה רבה. כמה מילים על עצמי, ולאחר מכן נעשה סבב היכרות.
אני ילידת הרצליה. הורי הגיעו לעיר ב- 1946, לאחר מלחמת העולם השנייה. מרבית חיי הם פה, ילדי גדלו כאן במערכת החינוך וכן גם נכדתי שבמערכת החינוך.
אציין שכשראש העיר פנה אלי, לא ידעתי למה אך כשדיבר על הנושא של דתיים וחילוניים, נענית ברצון שכן זה נושא שמאוד קרוב לליבי.
עם זאת לא כל כך הבנתי אילו בעיות יש בהרצליה שקשורות לדתיים וחילוניים ?
הופתעתי לשמוע על חלק מהקשיים, ואני מברכת על הקמת הוועדה, כי אם יש קשיים - אין ספק שצריך לנסות ולפתור אותם. ביחד.

1. סבב הכרות - חברי הוועדה והנוכחים המוזמנים:

א) ליאנה טיאנו, חברת ועדה (נציגת ציבור)

תלמידת כיתה י"ב, בתיכון הראשונים.
אספר בקצרה על הקשר שלי לנושא. אני בוגרת של תוכנית מנהיגות יהודית בשם דילר, וכיום אני בתוכנית מנהיגות ויזמות ישראלית בשם ליד. בעצם, אני פועלת לקירוב נוער. כעת אני עובדת על פרויקט בשם "בצוותא", שנועד לעשות מעגלי שיח בין התיכון שלי, תיכון הראשונים, לתיכון דתי בהרצליה. כרגע אני גם מדברת מול רעננה.
בעצם, הקמתי מעגלי שיח בין אנשים מפדואל, מהתנחלות, מהרצליה ורעננה, ומנסה לעזור בזה.

ב) אילאיל פלמוני שלזינגר, חברת ועדה (נציגת ציבור)

אני ילידת קיבוץ דגניה א'. הגעתי אחרי הצבא לגבעתיים, ואחרי כמה שנים הגעתי להרצליה בזכות הילה. 17 שנה תושבת העיר. עובדת עם הילה כבר הרבה מאוד שנים, והתבקשתי מהילה להשתתף ולהיות בוועדה הזו. אני מודה שאני ממש לא מודעת לבעיות שיש בעיר הרצליה בנושא הזה, היה נראה לי תמיד שהכול מתנהל על מי מנוחות, ואשמח לשמוע.

ג) שרה מאירמן, חברת ועדה (נציגת ציבור)

נולדתי בהרצליה, המשפחה שלי פה מ- 1928, ולמדתי בתיכון ראשונים. חזרתי בתשובה בגיל 20, מאז אני דתייה, כבר 45.5 שנה. אני אם ל- 6 ילדים.
יש לי בן בשיעור א' בהר מור, יש לי בת שלומדת פה בצביה, בת 15. הגדולים, בשליחות בקנדה והשאר בענייניהם. כששמעתי על הוועדה, אמרתי לעצמי, זה צריך להיות מעניין. הייתי בתנועת נוער, מחנות העולים. גרנו בנווה עובד דאז (היום זה בין העלייה השנייה לייב יפה).
ראשית, אני יכולה להביא דוגמא מההתנהלות במשפחה שלי, אבא שלי היה עיתונאי ב"על המשמר". אני רק אומרת שבתור ילדה, אני זוכרת שההפגנה הראשונה של הדתיים שהיו פה, הייתה כשנפתחה חנות בשר לא כשרה. אז היו הפגנות על כך, וזה היה לפני חמישים שנה.

ד) יריב זרור, חבר ועדה (נציג ציבור)

הרצלייני מגיל שש ובן השנתון של ראש העיר בתיכון הראשונים.
אני כאן, כי כשהילה אומרת אני מצדיע ומבצע. בוגר מערכת החינוך, בהשכלה עורך דין, ובפרקטיקה הייטקיסט. אני לא באתי למכור, אני באתי לעבוד.

ה) הרב יעקב נקי, חבר ועדה (נציג ציבור)
רב שכונת יד התשעה, רב בית העלמין העירוני הרצליה. בעיר כ-36 שנה, יליד ירושלים, אב ל-6 ילדים. כל ילדי נולדו בעיר, אבל אף אחד לא גר בה כרגע.
חלקם בשליחויות בגלובוס, בן בארגנטינה בשליחות של חב"ד. בן אחד שעומד להתגייס, והשאר גרים בגבעתיים, צפת ותל אביב.
אנחנו התגייסנו היום לוועדה, אנחנו מאמינים בני מאמינים בהשגחה פרטית.
היחסים, איך שאני רואה אותם, חילוניים/דתיים, 90% מהבעיות זה כי לא מדברים.
ברגע שמדברים, את רוב הבעיות אפשר לפתור. זה לא שאני כזה תמים לחשוב שאפשר לגשר על כל הפערים, אבל כן בהחלט, אפשר לפתור את רובן, בלי לטאטא מתחת לשטיח.
כמו שראש העיר אמר, נשים את הדברים על השולחן, את הבעיות האמיתיות.

ו) דנה אורן ינאי, חברת ועדה (חברת מועצה)
לידת העיר ותושבת העיר. אני שמחה מאוד להיות פה.
בתוך תוכי אני נמצאת כל הזמן בדיסוננס בין איפה שהנשמה נמצאת, לבין הדברים שמתנגשים עם זה, בפרט בשנים האחרונות. לאחר מסע שעשיתי בארצות הברית, בניו יורק, שם פגשתי את הקהילות היהודיות שחיות בשלום מדהים, בין הזרמים. אני שמחה על המפגש הזה.
אחת המחשבות שלי, מעבר לזה שצריך לדבר, זה בדיוק הדבר שנקרא דת ומדינה. זה עובד, אנחנו רואים את החיבור הזה. לכן, צריך לחשוב איך אנחנו באמת מייצרים קירבה לדת, למסורת ולתרבות היהודית.

ז) יהודה בן עזרא, מנהל הוועדה
כיום יועץ ראש העיר, עבדתי במשך 50 שנה בעיריית הרצליה בתפקידים שונים, כשהתפקיד האחרון היה מנכ"ל העירייה, ויצאתי לפנסיה. נקראתי לדגל ע"י ראש העיר, לשוב חזרה ולעבוד כיועץ, ואני נהנה מכל רגע שאני נמצא פה. במשך השנים שעבדתי בעירייה, הייתי שותף להקמת עשרות ועדות, שיזמתי והקמתי, ואני רואה את הוועדה הזאת ממש בחרדת קודש. אני חושב שזאת אחת הוועדות החשובות ביותר בעיר הרצליה.
הנושא עולה, אתה לא תמיד יודע שיש בעיות. אבל יש בעיות. יש קיצוניות מהצד הזה, וקיצוניות מהצד הזה. ובאמת, אני מאמין גדול שבהידברות אמיתית, אפשר למצוא שפה משותפת, שקראנו לזה בהסכם הקואליציוני – חיה ותן לחיות. כל אחד צריך לקבל את המקום והכבוד שלו, ולחיות את חייו בדרך בה הוא בוחר לחיות.
כשיצא הפרסום על הקמת הוועדה, היו עשרות פניות, להילה, לראש העיר, לחברי המועצה, אלינו, ע"י פונים שרצו להיות חברים בוועדה. אנחנו בחרנו בקפידה את חברי הוועדה, שמורכבת מחברי סיעה, הסיעות בקואליציה, וגם מצד האופוזיציה שיושבת כאן. חיפשנו צעירים, נוער, חרדים, דתיים, חילוניים, כדי שיהיה מעגל רחב, מכל גווי הקשת, ונוכל בהידברות להוביל את המהלך הזה של חיה ותן לחיות. אני מודה להילה שהסכימה לקחת את זה על עצמה. שיהיה לכולנו בהצלחה.

ח) אלכס גולדשטיין, מנכ"ל העירייה
אני בעירייה מאז כניסתו של ראש העיר לתפקיד כ-7 חודשים, וכעת בתפקידי כמנכ"ל העירייה. יליד ארגנטינה, עולה חדש בירושלים. תושב ירושלים כ-20 שנה, כשמול בייתי הייתה ישיבה. לא ראיתי את הדילמה אף פעם. אנחנו עשינו מה שאנחנו רוצים, והם עשו מה שהם מבינים, וזה חי בהרמוניה, למעט הפגנות מדי פעם בשבת בעיר, סטאטוס קוו. כשאני מביט לאחור על השכונה שבה גדלתי, לא היו דילמות. הסוכה הייתה במרחב הציבורי, משפחתי עשתה מה שהיא רוצה בתוך הבית, ולא היה חיכוך בכלל. זו נקודה אחת למחשבה.
הנקודה השנייה שכאבה לי מאוד, זה כשניהלנו את המשא ומתן הקואליציוני. במפגש הראשון. ברבע השעה הראשונה הרגשתי שמסבירים לנו למה הם שייכים. ואמרתי סליחה, רגע, משהו מציק לי, מה זה למה אתם שייכים? אתם חלק מאיתנו, אתם בשר מבשרנו.
אני לא צריך את ההסבר הזה של החצי שעה הראשונה. אני חושב שמה קרה לנו, שכל אחד לקח איזה כיוון, והוא מרגיש פחות שייך, יותר שייך, זה לא שייך לי, זה לא שייך לך. ואני חושב

שאנחנו עושים בצורה נכונה, ובטח אחרי ה-7.10, אני חושב שאנחנו צריכים להיות מאוחדים. זו חברה אחרת.

ט) צבי וייס, חבר ועדה (חבר מועצה)

אני ותיק. הייתי סגן ראש עיר אצל רוב ראשי העיר שביהנו בעבר. כשישבתי לראשונה עם ראש העיר החדש יריב פישר, הרגשתי מהרגע הראשון, את הרצון, דו קיום, ואת הנוכחות שלו. השאלה היא איך עושים את זה, וזה לא קל, אך כדי שיהיה אפשר לדבר, כדי שאפשר יהיה לקרב, צריך גם לדעת על מה מדברים. (מנהל הגרעין התורני בעיר הוא בני). אני אומר, אין צד שני. מבחינתנו, אנו כולנו באותו צד, צריכים לחיות בדו קיום. כל צד וכל אחד, יכול להשכיל וללמוד, וללמד אחד את השני. אשרי מי שלומד תמיד.

י) פזית בכר, חברת ועדה (חברת מועצה)

חברת מועצת העיר באופוזיציה. בעלי היה תלמיד מאוד גדול בישיבת מרכז הרב בירושלים, והוא יצא בשאלה, השתחרר מהצבא בדרגת תת אלוף. בית שומר מסורת, המסורת היהודית מאוד חשובה לי, להנחיל את זה לילדים. אני פה בשביל לנסות לעשות ולהבין שיהיה טוב. בהצלחה לוועדה.

יא) דנה אדמוני, חברת ועדה (נציגת ציבור)

נולדתי בבאר שבע, רוב שנותיי גרתי בתל אביב. תושבת העיר מזה עשר שנים. זה מרגיש לי מעט ביחס לכל הרבים והטובים פה. במהלך השנים האלו הייתי מאוד מעורבת. הייתי יו"ר של בית ספר אלון, ומעורבת מאוד ברמת הקהילה. אשתף ברמה האישית, אני גדלתי תמיד כחילונית, אמא שלי לפני 25 שנה חזרה בתשובה, אישה חרדית. למדנו לחיות בצורה טובה בדו קיום, אחרי לא מעט אתגרים. חשוב למצוא את האיזונים. זאת המדינה שלנו, והיא מעורבת, ויש בה הכל מהכל, צריך למצוא את הדרך לדעת לכבד. לכן, היה לי מאוד חשוב להיות בוועדה הזו, אני מברכת על הקמתה, ושיהיה לנו בהצלחה.

יב) זורית בסמן קובל, דוברת העירייה

דוברת העירייה ב-15 השנים האחרונות, מה שאומר שחוויתי פה מספר ראשי עיר, ובאמת זה מדהים שפעם ראשונה קמה ועדה כזו. אני ממש מתפעלת, ושואלת – איך זה לא קרה קודם? זה כל כך ברור שדבר כזה צריך לקרות. אז אני שמחה שזה קורה היום. מעבר לזה, חווית מלחמת דתות הראשונה שלי, הייתה בתור ילדה בפתח תקווה, כשפתחו את בית קולנוע היכל ב-84, זו הייתה ממש חוויה טראומטית של מלחמת דת ברחובות. זה נשמע עכשיו קצת מצחיק ומרוחק, אבל זה באמת היה אירוע מכונן מבחינתי, של דתיים וחילוניים. עד אז לא הבנתי למה ומה. אני שמחה להיות פה, שמחה לראות שהוועדה הזו קמה ומאחלת בהצלחה.

יג) שרית דגן, מנהלת לשכת ראש העיר

אני מפתח תקוה. הרצליינית 21 שנה. בתור ילדה גדלנו ביחד כולם, דתיים וחילוניים. אני מאוד דוגלת ב-קודם כל תהיה בן אדם. זה הדבר הכי חשוב בעיניי, זה לא משנה מי אתה, מאיפה אתה, מה אתה עושה, במה אתה מאמין ואיך אתה חי את חיי היום יום שלך. יישר כח. תיהנו ובהצלחה.

יד) אריאלה חגבי, מזכירת הוועדה

תושבת העיר מזה כ-38 שנים. אם ל-3 ילדים. משפחה מסורתית. 8 שנים עובדת בעירייה, 6 שנים בשירות הפסיכולוגי וכעת בלשכת מנכ"ל. התבקשתי על ידי יהודה, מנהל הוועדה למלא את תפקיד מזכירת הוועדה. בתחילה לא כל כך הבנתי במה דברים אמורים, אך לאחר שהוסבר לי על ידו, וקיבלתי את הרקע על אופייה וחשיבותה של הוועדה, על מה הולכים לעשות כאן, שזה דבר חדש בעיר, ושמאוד רוצים להטמיע

ולקדם את הסיפור המשותף בין החילוניים לדתיים, נעניתי בחיוב להצעתו. אני שמחה להיות כאן, לקחת חלק ולמלא את התפקיד, לאור הבנתי את החשיבות שבכך, למען עירנו, למען חיים משותפים וטובים, בהידברות משותפת בין כולם, דתיים וחילוניים כאחד. שתהא עשייה פורייה לכולם ובהצלחה.

טו) **סינון קריאף**, מנהלת יחידת תפעול מעקב ובקרה, לשכת מנכ"ל מאחלת לוועדה בהצלחה רבה.

2. כב' השופטת בדימוס, הילה גרסטל

תודה. זה היה סבב מרגש עם קצת נוסטלגיה וסקרנות. נעבור לסבב שני, קונקרטי, עם קצת משהו לנשמה. ישנו משורר בשם נועם חורב. בחרתי להקריא שיר שלו, מצאתי שני שירים והתלבטתי איזה מהם אני אקרא, אבל לאחר הסבב הזה, אני חושבת שאקרא את שניהם, ברשותכם לפי סדר מיקרי.

שיר 1 נקרא "בן אדם" (הקראת השיר)

זה מתחבר בהחלט למה שנאמר פה, אני חושבת שזה מאוד מאוד רלוונטי למה שאנחנו מדברים עליו.

שיר 2 נקרא "לגזור ולשמור" (הקראת השיר)

לאחר הקראת שני השירים ולאחר הסבב הראשון, הבנו שיש פה מגוון אנשים ממקורות שונים וממציאות אחרת. למרות ששמעתי שיש כל כך הרבה קשיים. אספר כי בישיבה הראשונה יהודה לא סיפר לי הכל, ובישיבה השניה הוא התחיל לספר יותר - אחרי שהסכמתי. אני לוקחת את האתגר, אני חושבת שיש פה, מתוך ההתרשמות הראשונית, צוות עם הלב הנכון, צוות של בני אדם, שמבינים מה צריכים לעשות.

כעת נעבור לשלב שהוא קצת יותר אופרטיבי, שכל אחד יאמר בקצרה מה הכי כואב לו בהקשר שלנו. אני אגב מעדיפה שלא לקרוא לזה דו קיום, ולכן ביקשתי שזה ייקרא הסיפור המשותף. אני חושבת שהמשותף רב על השונה, ודו קיום זה איכשהו מתקשר לי אסוציאטיבית לצורך של חיים במשותף, לא אומר אויבים, אך אנשים עם גישות שונות. לכן, אני רוצה לחזק את המשותף בוועדה הזו, ולהבין עד כמה המשותף רב על השונה, ובשונה למצוא את הגשר לחיים במשותף.

הייתי מבקשת, שכל אחד יאמר בכמה משפטים מה בעצם מוקד הקושי שלו בסיפור המשותף, על מה הוא היה רוצה שנשים דגש בוועדה הזו.

א) דנה אדמוני

חזרנו לפני כשנה מרילוקיישן.

אני גרה ברח' ערוגות, יש שם את הגינה הציבורית, ופתאום ראיתי הרבה משפחות דתיות. שזה בסדר. אבל עדיין משהו בצביון של שכונה שנתפסה כשכונה חילונית, האוירה הפכה להיות אחרת. יש את בית הכנסת שבתוכן היובל, רעשים ומורכבויות בתוך השכונה, ומדברים על הפקעת שטח ציבורי. בבי"ס נבון, רצו להפקיע שטח להקמת בית כנסת, ודובר על בית כנסת של חב"ד.

כשאני מתחילה לברר ולחקור, כך אני מעדיפה, להעמיק ולא להסתכל מלמעלה אז אני מבינה שמגיעות דרישות להקמת בית כנסת כי ברחוב דור יש הרבה משפחות, ואין להם בית כנסת ליד הבית, יש את בית כנסת גיסיין, שהוא פחות מ-3 דקות הליכה, בית כנסת גדול מאוד ומרשים.

זה היה כמו סיפור שלא ברור מהיכן הוא מגיע, ואז מתחילים לברר ונהיה "עליהום" בשכונה ויש הרבה מאוד מתח. זו תחושה לא נעימה, כשאתה בסופו של דבר לא מחפש לריב בתוך עמך, בתוכך. לבטח אחרי ה 7.10, אלא למצוא את המשותף.

התחושה היא שכוחות כאלה ואחרים פועלים ומנסים להשפיע בצורה אגרסיבית. קמה קול צעקה, הבנו שצריך להקים קול צעקה, על אף הסיטואציה והצלחנו לעצור את הפקעת השטח מבית הספר היסודי. למעשה לדרוש להקים, לייצר דיון ולבחון אופציות.

הבן שלי לדוגמא, כשחגגנו בר מצווה, בהתחלה רציתי לעלות בבית כנסת רפורמי וגיליתי שאין. אמרו לי שיש או את רמת השרון, או את רעננה. זה נראה לי לא סביר, במיוחד שיש אוכלוסיה חילונית רבה, אירוע רפורמי הרבה יותר מדבר אלי והרבה יותר משמעותי עבורי. היה לי חשוב עבור המשפחה. זו הייתה סוגיה אחת. עלתה הסוגיה שאם כבר מקימים בית כנסת בשכונה, בירוקה, אז לפחות לבחון עם האוכלוסיה אולי זו הזדמנות להקים בית כנסת רפורמי, או בית כנסת אחר ?

ספציפית, בירוקה יש היום מאבק מאוד גדול. בהכנסת ספר תורה ביובל, הגיעו אנשים גם מבחוץ. תלמידות יצאו מבית הספר וקיבלו הערות על הלבוש שלהן, במהלך האירוע שהיה בקולו קולות, בווליום צורם. כל הקהילה זעקה – מה קורה פה ? עד שעות מאוחרות. לא היה עם מי לדבר, אי אפשר היה להזמין משטרה כי זה היה עדיין בשעות סבירות אך ללא פרופורציה.

גב' הילה גרסטל – רגע. אמרנו נקודות. דיונים עוד יהיו. אנחנו כרגע מדברים בראשי פרקים על הנושא.

דנה אדמוני אז אני לא נכנסת לדיון. אמרתי שיש סיטואציה מאוד מורכבת שם. ספציפית היות ואנחנו הולכים עם הכלב לגינה הציבורית, אני יכולה להגיד שכמות האנשים שמגיעים עם רכב ליובל להתפלל, ולא ברגל היא הרבה יותר גדולה. יש מגמה, יש אג'נדה, כמו שחב"ד דואגים ברחבי הגלובוס, הם דואגים בערים חילוניות לגייס אנשים.

גב' הילה גרסטל – אם אני ממקדת, אני מבינה שמה שמפריע זה שבעצם אין בית כנסת רפורמי. שיש דרישה לבית כנסת לא רפורמי, שבבית כנסת בתיכון היובל יש אנשים שהם בכלל לא מהסביבה, ושיש אירועי הכנסת ספר תורה בווליום ותוך כדי חוסר כבוד לתלמידות מהיובל, זה פחות או יותר בגדול.

דנה אדמוני - כן. ואציין דבר נוסף שלא פעם ולא פעמיים, דוכנים של חב"ד ממוקמים במקומות כמו בכניסה לקניון, עומדים שם ומבקשים/מציעים לילדים להניח תפילין, שמבחינתי זה לא סביר.

ב) פיזית בכר

אני גרה במערב העיר, בהרצליה ב'.

בשכונה אצלנו, ארע אירוע שכולם מודעים לו, שזה הקמת הכולל בנורדאו.

מהרגע הראשון, ותמיד כשזה עולה, אני נגד. אני חושבת שבשכונה שהיא חילונית לחלוטין, אין שום מקום להכניס צביון כל כך חרדי, וכל כך דתי, מה גם שאני יודעת מה שקורה שם בפנים, ואני גם יודעת איך מגייסים אנשים.

אשמח שאנחנו נדבר בוועדה הזאת, על כל הנושא, גם ראש העיר, הנושא של חי סנטר, יש כמה וכמה בעיות במערב העיר, שהן דורשות טיפול. אני כן רואה וכן חושבת שאפשר לעשות דברים ולכן אני פה.

נגיעה בפן האישי. אני עברתי חוויה לא פשוטה ב- 7.10, הבת שלי היא בין הניצולים היחידים ממוצב נחל עוז. יש לנו משפחה חרדית שכל הזמן אני שמרתי איתם על קשר. הם אפילו לא הרימו טלפון לשאול ולהתעניין מה קורה והתנתקו לחלוטין. בן שלי גוייס בצו 8. הניתוק הזה, שבר אותי. אחרי שבאמת את כל הנשמה נתתי להם ובכבוד רב, ומאוד היה חשוב לי הקשר שנותק.

ג) צבי וייס

אני בדרך כלל אדם שמח. אבל היום, זה ההיפך מזה. אני עצוב. ולא בגלל הכינוס של הוועדה הזאת. אספר למה - בגלל חיילת שהייתה תצפיתנית בצבא, והיא נכנסה לקורס גיור בצבא. היא התאמצה, היא למדה. אחד התנאים הוא שצריכים להיות במשפחה, למשך כמה זמן, אז היא הייתה במשפחה של הגרעין התורני, שהם עממיים לגמרי. והתקדמה, היא ניגשה למבחן, לגיור, ואז היא לא עברה.

היא ניגשה בפעם השנייה, אך גם הפעם לא העבירו אותה. זו חיילת, היא למדה והשתדלה, אשתי נתנה לה מכתב המלצה, כל הזמן אני ואשתי חושבים, איך אנחנו מתקנים את העוול שנעשה לה. היא הייתה בבית דין לגיור.

אני אומר, הם גם לא יודעים למצוא לעצמם פתרון. ואני אשתדל, כי המציאות היא שהיא לא החיילת היחידה, באו לפה העלייה מרוסיה, ובאו לפה מאות אלפים שהם בפוטנציאל, אם הם מתגיירים, הם נהיים יהודים.

עשינו כ- 900 בריתות. המדיניות שלי, קודם כל זה צריך, הם לא יכלו לעשות את זה ברוסיה, אבל זה לא יכול להיות שלא יעשו את זה פה בארץ שלנו. יותר מזה אני אומר, היה והנכדה שלי, תרצה להתחתן עם אחד מהבנים של זו, אני רוצה שלא יהיה מעצור, שהיא תגיע לרבנות ויגידו – הבן שלה הוא לא יהודי. לכן, אני אומר זה צורך שאנחנו צריכים היום לראות. אנחנו מדברים פה על שילוב, אנחנו מדברים פה על אחדות, אנחנו מדברים על הסדרים, גם כדי שעם ישראל יוכל להיות עם כל הקהילות. אני מקווה שכשנפתור את הבעיה, אני אהיה שמח. עכשיו, מה אני רוצה להגיד? בהרצליה יש בית כנסת אחד רפורמי, אני חושב שאפשר להגיד עליו רפורמי, על יד בית האבות ההולנדי.

גב' הילה גרסטל - לא, הוא לא רפורמי, הוא קונסרבטיבי.

צבי וייס - אני רוצה להגיד לך, כשהביאו את ההצבעה במועצת העיר להקצות את הקרקע לבית הכנסת הזה, אני הצבעתי במועצת העיר בעד. ולכן, אם צריך תמיד לראות, לא תמיד את השלילי. לא תמיד את ההגברה שהייתה בהחלפת ספר תורה. צריך גם לראות את השילובים, את הדברים. ואני מקווה שאחרי שנהיה בוועדה כמה וכמה פעמים, זה יהיה. ושם, ליד הבינתחומי. יש עליהם מלא מלא תשבחות.

גב' הילה גרסטל - מר וייס, מה הנקודות שאתה חושב שצריך לטפל בהן במסגרת הוועדה? בראשי פרקים.

צבי וייס - קודם כל, מה צריך. את הרוח הטובה, או האווירה הטובה שמצאתי בדיבור אצל ראש העיר ובישיבה הראשונה, זה מהלך ראשון.

דבר שני, ללמוד וללמד ושידעו, שלא יעשו כלום, אבל שידעו. גם אנחנו, מצידנו, שאנחנו נדע ונלמד את הצרכים. ברגע שיהיה דיבור, ברגע שתהיה הבנה, ולא תהיה שנאה, עוד לפני שידעו על מה ששונאים, כי אז זה לגמרי לא לעניין. אני אומר את זה לכולנו.

ד) **דנה אורן ינאי**

אני חושבת שבעיניי, מעניין אותי לצלול ל- איך ממצב של חיה ותן לחיות, לפחות בתחושה שלי, הפכנו לתחושה של חשדנות, כל פעם בשימוש הזה שנעשה ביהדות. בדת.

אמרנו שאנחנו נשמח לעשות אירועים וכנסים, אבל במקומות שמוותאמים לקהלי היעד. ממצב שבאמת הציבור, גוף ציבורי צריך לתת שרותים בתחום היהדות, מדינה יהודית ודמוקרטית אנחנו, הפכנו להתעסק עם עמותות ובעלי עניין. לדעתי זה אחד הדברים, בעיניי, המפרידים הגדולים ביותר בתוכנו, היהודים. הישראלים. זו אחת הסוגיות שבאמת מעניין אותי לצלול אליהן, למה הדברים צריכים לעבור דרך עמותות ולא להחזיר את היהדות, פשוטה ויפה כמו שהייתה.

ה) **גלילה יבין**

אני חושבת שלא רק חיה ותן לחיות, אנו חיים בעיר שיש בה דתיים וחילונים, ואנחנו רוצים שכל הציבורים בעיר הזו יחיו טוב, כמה שיותר טוב.

אני יותר אוהבת להשתמש במשפט 'זה נהנה, וזה לא חסר', הייתי רוצה שזה יהיה הכיוון שמוביל אותנו בעשייה. אני כן אגיד – אנחנו יומיים לפני יום הזיכרון לרצח רבין, אני לא יודעת אם מישהו אמר את זה כבר קודם, וסליחה אם הזכירו את זה, ומבחינתי זה מחזיר לי מאוד את כל הדיבור שהיה אז, צו פיוס. וכשאני מסתכלת אחורה, זה לא היה צו פיוס, זה היה צו טאטוא מתחת לשטיח. ואני לא רוצה שהוועדה הזאת תהיה צו טאטוא מתחת לשטיח, אני רוצה שאנחנו נשים את הדברים על השולחן, וכל אחד ידבר את מה שהוא באמת חושב. אנחנו באנו לדבר על הדברים, כדי להגיע לפתרונות שהם ברי קיימא. לא משהו שהוא לכמה רגעים וגמרנו. זהו, ואם נצליח לעשות משהו בכיוון הזה, אני מאוד אשמח.

ו) יעקב נקי

אני אתחיל בדבר מאוד פשוט, בית העלמין העירוני. אחד הדברים העיקריים ששמנו לנגד עינינו, זה פשוט לתת את היהדות כמו שהיא. מה שנקרא בלי עמותות וכיוצא באלה. ניסו להכניס דברים רבים בדרך ועצרנו זאת כדי שזה יישאר כמו שזה.

כעת אני רוצה לגעת ולהתייחס לנקודה הזו – הכנסת ספר תורה. כשיש אירוע, למשל, אירוע חילוני למהדרין, יום הסטודנט, עד איזו שעה יש רעש? עד 23:00. גם בהכנסת ספר תורה, 22:55. זו השעה.

מר יריב פישר הרכב שעובר, ובסופו של דבר כל אחד אחר שחוזר מהעבודה, לא יכול להיכנס לשכונה, זה יוצר תסיסה.

הילה גרסטל - דנה דיברה על הרעש, וראש העיר מדבר על סגירת רחוב.

דנה אדמוני - בצורה קיצונית, שמרחובות רבים, יש לנו קבוצת ווטסאפ של הקהילה, באו ואמרו – הילדים לא יכולים לישון, מה זה הטירוף הזה?

יעקב נקי - אני אומר שוב, זו נקודה באמת, שגורמת לקונפליקט. צריך להבין שכשציבור מכניס ספר תורה, זה בדיוק כמו שאבא מחתן את הבן שלו, ולפעמים יותר. לרוב זה לעילוי נשמת אבא שנפטר, אם זה לעילוי נשמת אבא ואימא שנפטרו, לפעמים זה לעילוי נשמת חייל שנפטר, אי אפשר לדעת מה עומד מאחורי זה.

על מה שראש העיר דיבר, גם בעיניי זה צרם. כשעשו את הכנסת ספר התורה לעילוי נשמת הרב הלפרין, אני ניסיתי בכל דרך שלא יהיה, שלא יחסמו את הכבישים. ולא הצלחתי, ואני לא חושב שזה היה צריך להיות, ואני חושב שזה לא צריך להיות. אפשר ללכת על המדרכות, אפשר לקיים את זה.

מצד שני, הציבור שלא שותף להכנסת ספר תורה, צריך להבין שיש אירועים חריגים, כן, שיש רעש. כשהשכן שלי עשה מסיבת גיוס, ועד 23:00 בלילה היה קריוקי, אז התלוננתי? עליתי להגיד מזל טוב.

הילה גרסטל - ומה אתה היית רוצה שיקרה בוועדה הזאת?

יעקב נקי - בוועדה הזאת. שנדבר.

ז) יריב דרור

הנקודה הראשונה היא שלי, והשאר כתבתי, כי כנציג ציבור, כבר הציבור הגיע היום למשרדי והתכבדתי לקבל נקודות לוועדה. אני הייתי שמח שילמדו בהרצליה אבולוציה. אני לא למדתי אבולוציה, הילדה שלי לא למדה אבולוציה, אני חושב שהוועדה הזאת אולי יכולה להביא את הבשורה.

דברים שהגיעו אלי

- ילד בן 12 ממשפחה חילונית שמגיע לפנימייה דתית, זה לא הגיע מההורים שלו, זה לא הגיע מהאחים שלו. זה לא איך שאימו של הילד בחרה שהילד שלה יגדל, זה לא איך ששני הילדים האחרים גדלו. מישהו היה צריך לעשות מעשים, כדי שזה יקרה, אני מניח שנדון בוועדה באיזה מעשים זה בסדר, ואיזה לא בסדר.
- בית כנסת בדירת מגורים, לא משהו מוסדר, או רשמי. דירה מושכרת, והשכנים פתאום קלטו שאף אחד לא גר בדירה, אבל התפילות נערכות באותה דירה בהיקף גדול.
- תיכון היובל – תפילה בהפרדה ביום כיפור. עם נשים מאחורה, מאחורי סדין, בעצם צופות בסדין והן לא חלק מהתפילה.
- צופים בבית ספר בן צבי – זה נהיה כאילו שבט בפני עצמו, שבט מירון. מדי פעם יש פעילויות בשבת והתחילו להערים קשיים על אותם ימי פעילות.
- באופן כללי השאלה – מי קובע כמה בתי כנסת קמים ואיזה זרם מנהל אותם? הייתה כאן קודם הערה שקונסרבטיבי ורפורמי זה אותו דבר, אבל כנראה שיש קהילות שמבחינתם זה לא אותו הדבר.

דנה אדמוני - אפשר רגע רק להוסיף על הנקודה, שדיברת על אבולוציה, בהקשר אחר אני אגיד, כיו"ר של בית ספר אלון, אחד הדברים שהעסיקו אותנו לא מעט, זה טקסטים

שמובאים בתוך בתי הספר, ואני אתן דוגמא – ניתן בכיתה של בתי טקסט בהבנת הנקרא, אבל הטקסט עצמו עוסק בזה, שמי שלא צם – מת במדבר. האמנם?

ח) שרה מאירמן

הייתי רוצה להתייחס לדבר אחד, אני מרגישה שיש פה איזשהו סטריאוטיפ. סטריאוטיפ הוא משתלט על הכול. אם באו כמה משפחות דתיות לגור בשכונה – אז צריך לדאוג. אני גרה בשכונה דתית, יש היום אצלנו חילונים, עכשיו הולכים לעשות פינוי, רוצים לשכנע אותנו לעשות התחדשות עירונית, שזה גם שיגעון לדחוף בכאלה מקומות. אני גרה ברח' הבנים. דווקא אחד החילונים שגר אצלנו, אמר – לא הייתי עוזב את הבניין הזה בחיים, ולא הייתי רוצה. כי אחד הפחדים, זה שאם יהיו שינויים, שכאילו ישתנה האופי של השכונה. זה מאוד נוח שאין פה מסיבות בימי שישי, ויש איזה רוגע בשכונה. אבל אני באמת אומרת קצת לא ברור, הפחד הזה.

דבר נוסף - הייתי רוצה שנפריד בין הארצי לעירוני. מה שקורה בארצי, אנחנו יכולים להתווכח, לא להתווכח, אנחנו פה גם כדי למדוד. מישהו אחר יכול להגיד – כן, הגרעין התורני בתל אביב עשה כך וכך. לא, תבדקו מה הגרעין התורני בהרצליה עושה? למשל, כל נושא ההתייחסות למבוגרים, זה כבר המון שנים שבחנוכה, פורים, יום העצמאות ובאירועים שונים מבקרים אותם, יחד עם לשכת הרווחה, משם מקבלים את הפעילות למבוגרים. דרך אגב, משתתפים בזה לא רק דתיים, גם חילונים. זאת אומרת, באמת זו פעילות שהגרעין התחיל פה, ואף אחד בכלל לא יודע שהגרעין הוא זה שמארגן אותה. כשמגיעים לאדם המבוגר, אז מגיעים גם אנשים חילונים, גם אנשים שומרי מצוות. בכל אופן, לא רק הנושא של הדיבור, אלא שכמובן חייבים להיות, גם ההיכרות. אני חושבת ומרגישה שיש כבר איזו דמוניות. אנחנו באזור ב', הרבה שנים היו גם דתיים באזור ויש גם בית כנסת. אנו גרים פה, ואם יש פה אנשים דתיים, זכותם לגור איפה שהם רוצים. גב' הילה גרסטל - שרה בעצם אמרה משהו מאוד מדויק, והיא זיקקה סוגיה של טריאוטיפ. של אנחנו והם, כשיש בעצם איזושהי הכללה שכל מי שדתי, שייך לאותה חבילה, ויש יזשהו חשש, היא אמרה דמוניות, זה מילים קשות. אנחנו נצטרך, לדעתי, לפרק את זה בהמשך, אבל אני חושבת שזה היה מאוד מאוד מדויק ומאוד מזוקק. וגם ההערה השנייה, שבין הארצי לעירוני, זה גם אני חושבת שהוא מאוד נכון. אנחנו בהרצליה, זה מודל אחר, שיח אחר, אוכלוסיה אחרת וגם מנהיגי קהילה אחרים. אני חושבת ששתי ההערות האלה מאוד נכונות. משהו שאת רוצה שאני אתרכז בו? בעצם זה הדברים האלה. לפרק, לפורר או להמיס את הסטריאוטיפיות, ולהראות שזה לא כל כך מפחיד.

ט) אילאיל פלמוני שלזינגר

אני לא נתקלתי במשהו שבאמת, ככה, זעק לי, בסוגיה הזו. אני כן חושבת שמאוד מאוד חשוב שיהיה, יהיו בוועדה נציגים מכל ציבור שהוא, שלא קיים בה כרגע, ואני כן מאמינה גדולה בהידברות כשיש רצון טוב, ולכן הוועדה הזו מאוד נכונה בעיניי. אני כן אגיד שאני, לפני שנים, קיבלתי איזה סמס, דווקא לצד השני, החיובי, על התנדבות אצל קשישים שאין להם משפחה, ונרשמתי. ואז הבנתי שזה שייך לגרעין התורני, ובמשך המון שנים, אני באתי ותמיד באמת הגעתי לרחוב ההגנה 10, אם אני זוכרת נכון, הכול שם באמת מאוד באוריינטציה דתית לגמרי, ותמיד הרגשתי מאוד בנוח, והמיזם הזה היה מקסים ועדיין. זו דוגמא באמת חיובית למשהו שהוא משלב את הציבור הדתי והחילוני, בפעילות חיובית שגם באמת עושה מאוד טוב ונותנת, ככה, טיפה באמונה.

י) ליאנה טיאנו

אני גרה בנווה עמל, ואני באה ממשפחה חילונית. ולפני שלוש שנים, הכרתי חברה מהתנחלות, מאוד הארד קור, מאוד שונה. ושתינו היינו בסביבה של התנדבות ביחד בקהילה, והכרנו, והחברות שלנו הייתה חברות אמיתית, ולא הסכמנו על שום דבר, לדעתי. בזכות הקשר שלנו, יצא לי לשמור הרבה שבתות. לא כי אני שומרת שבת, אלא כי הייתי

בנוכחותה. כשהיא התארכה אצלי בבית, עם המשפחה המאוד מאוד חילונית, דאגנו לאוכל מאוד מסוים, לאוכל שהיא אוכלת. וכמו שאני באתי להתארח אצלה בבית, אף אחד שם לא בא ואמר לי על הלבוש שלי, ולא אמר לי על העניין, והייתי שם בקהילה הרבה פעמים. אני חושבת שמהעקרון הזה הבנתי שהעניין הכי חשוב, הוא לדבר כדי להקשיב, ולא לדבר כדי לשכנע. כי בסופו של דבר, לכל אחד יש דעה, היא שונה ואין ויכוח אם היא נכונה או לא נכונה.

השיח היום, שאני רואה גם בבתי ספר, הוא שיח שנובע מחוסר ידע ומחוסר חשיפה. כשאני שומעת אנשים בכיתה שלי מדברים על סיפור דתי וחרדי בצורה מסוימת, לי זה כואב, כי הם מדברים ללא ידע. הם לא יודעים. לכן חשובה ההידברות. אני חושבת שהעיקרון צריך להיות על איך מעוררים שיח לא רק פה, אלא גם בציבור עצמו, גם בתיכונים, וגם בחברה עצמה. לראות איך את מה שעושים פה, מעבירים הלאה.

יא) גלילה יבין

כשהתייחסתי קודם לחיה ותן לחיות, ולחיות טוב, הכלי שיש לנו כדי לנהל את המרחב הציבורי בעצם, זה כלי החקיקה. ומי כמו הכב' השופטת בדימוס מבינה בחקיקה, ואני הייתי רוצה שבועדה נתייחס, הרי בסופו של דבר חוק העזר העירוני, וגם החקיקה במדינה, מה שנקרא הסדר הציבורי, נועד בסופו של דבר לעשות את החיים יותר מתחשבים אחד בשני, שכולם עובדים לפי אותם כללים.

הייתי רוצה שנחדד, נתייחס גם לכלים שיש לנו כעירייה, כדי לשפר את המרחב הציבורי שלנו, ואת הכבוד ההדדי בין הקהילות. וזהו, שניקח את זה גם לשלב יישומי, לא רק שית. **גב' הילה גרסטל** - זו שאלה גדולה מה שאמרת כרגע, כי אני חושבת שיש פה כמה רבדים. הרובד העיקרי שרוב האנשים התייחסו אליו, זה דווקא לא החלק המשפטי, החלק החקיקתי, לא החלק שנכפה על ידי רשות, אלא להיפך. הרובד האמיתי, שכולם התייחסו אליו, היה הרובד של השיח, של ההיכרות, של הדיבור הישיר.

ליאנה סיכמה את זה מאוד יפה, לא לנסות להעביר אדם מדעותיו, ולא לכפות עליו את דעותיך, אלא לקיים את השיח שמאפשר את ההבנה של הצד השני, ואת יצירת המרחב החברתי, נקרא לזה, שמאפשר לכל אחד לחיות את חייו, באמת, לפי אמונתו ומנהגיו, בלי שהוא כופה על הצד האחר שום דבר, ובלי שהוא נפגע מכפייה של הצד האחר. זה היה רוב השיח פה, רוב הדברים שעלו, שם הם נמצאים.

זה נכון שהחוק נועד, בעצם, לייצר סדר חברתי, אבל אני חושבת שאנחנו לא צריכים לדבר על החקיקה כאן בוועדה, אנחנו צריכים לדבר על השיח, על החיבור, על המשותף. ברור שחלק מהדברים גם טעונים. אני לא בטוחה שהוועדה הזאת, התפקיד שלה זה לקבוע טקסטים, כפי שהוזכר כאן, ע"י דנה אדמוני, ואם הוא אמיתי, הוא איום ונורא.

השיח, אני מקווה יוביל לשיח, שיוביל לפירות אופרטיביים, של היכרות, של שמיעה, של הבנה, של קירוב לבבות. הנה לדוגמה, מה שאילאיל נתנה כדוגמה, אני הכרתי את ההתנדבות הזאת, לא ידעתי שהגרעין התורני עמד מאחורי זה.

יש הרבה מאוד משותף, הרבה מאוד עשייה משותפת שיכולה להיות, ועם זאת, יש כמה נושאים שהם ברמה האופרטיבית, שצריך יהיה לראות איך נטפל בהם.

יעקב נקי - כרעיון, הייתי חושב שאולי באמת כדאי לזמן לפה את יעל גרמן, ראש העיר לשעבר, שעבדנו איתה בכל הקדנציות, והיא ידעה להקשיב לציבור. ואני אסביר – ברגע שיש ציבור מסוים, שזקוק למשהו, היא ירדה לשטח לבדוק - מה הציבור צריך. לא עניין אותה דת גזע ומין, נגדיר את זה ככה, עניין אותה מה הציבור צריך, וככה, הדבר הראשון שהיא העבירה, התב"ר הראשון שעבר בעירייה, זה מקווה ביד התשעה. נקודה למחשבה. שתבוא (אפשר בשלבים מאוחרים יותר), אפשר בשיחת זום.

גב' הילה גרסטל אני חשבתי על דבר נוסף, אני חשבתי אולי שהוועדה תוציא קול קורא לציבור בהרצליה, זה צריך, איכשהו, להתארגן טכנולוגית. צריך יהיה לנסח קול קורא, אם יהיה מקובל על כל חברי הוועדה, גם להביא לידיעת הציבור שהוקמה ועדה כזאת, מה המטרות שלה, ולשמוע את רחשי הלב של הציבור. צריך יהיה להקצות בעירייה,

לדעתי, כוח אדם כדי למיין את הפניות, כי אני מניחה, לנוכח כל מה ששמעתי היום, שיהיו לא מעט פניות. צריך יהיה למיין אותן לפי נושאים, אני מניחה שיהיו גם חזרות שהן באותם נושאים, כמובן נצטרך לקבוע ישיבה נוספת בפורום הזה. אבל כדי שהוועדה תהיה יעילה, אחר כך, לדעתי יהיה צריך לחלק לצוותי משנה. אחרי שאנחנו נראה, באמת, את הנושאים, נבנה צוותי משנה, שמורכבים מחילוני ודתי, כדי שאפשר יהיה להתחיל לעבוד, ממש. נטיל מטלות על כל צוות וצריך יהיה להראות תוצאות, ונשתף פעולה, כדי שנעשה את הטוב ביותר למען כולנו.

צבי וייס - תודה רבה. אני אומר, אבל שיהיה צוות באמת, כמו שאמרת, שיהיה גם מהצד הזה, וגם מהצד הזה. כי אם רק מצד אחד, אז יצא קול קורא, שהחצי השני יהיה נגד. כולנו באותו צד.

גב' הילה גרסטל - אני מנדבת את דנה. עם הדוברת של העירייה, כינו טיוטה של קול קורא, לא ארוך מדי, לא מסורבל מדי, תעבירו אותה אלי, אני אעבור עליה מעבר ראשון, נעביר את זה לאישור חברי הוועדה. מה שאני אבקש מראש, שלא יהיו, סופרלטיבים, לשום כיוון, להשתדל להיות מאוד ענייני.

יהודה בן עזרא - הכנת קול קורא. אני מציע שמזכירת הוועדה אריאלה, תקבע פגישה אצל הדוברת עם דנה ועם הרב נקי, חילונית ודתי, וביחד יכינו את הקול קורא, ואנחנו נצא עם הקול קורא. גם טכנולוגית נקים עמוד באתר האינטרנט, נשב עם אגף המחשוב, נקים זאת, לפנות לתושבים, ונעמיד גם כוח אדם, כפי שביקשת.

גב' הילה גרסטל - דבר נוסף זה לקבוע קדימה ישיבות, אחת לכמה זמן, גם אם יתבטלו. קודם כל לקבוע סדרה של ישיבות, שתהיה מסגרת. ולאחר מכן, אנחנו נתחיל להתקדם. אני חושבת שכרגע כדאי פעם בחודש, ואחר כך צוותי העבודה כבר יקבעו לעצמם את זה. אבל צריך, להוציא את הקול קורא, שאנשים יגיבו תוך שבוע, ואז אפשר, לקראת החודש הבא לקבוע ישיבה. שתהיה לנו איזושהי תמונת מצב לגבי הנושאים, ואז נתחלק לצוותים, שיעבדו בין לבין. אנחנו נוסיף חברי ועדה, אני ראיתי שיהודה כבר רשם לעצמו.

יהודה בן עזרא - אנחנו נצרף נציג רפורמי, ונצרף נער חרדי. הוועדה יכולה לצרף אנשים נוספים, בתיאום עם הילה.

גב' הילה גרסטל - אנחנו גם נצטרך להחליט אחר כך, אחרי שנראה את הקול קורא, אני חושבת שיהיה נכון להזמין לכאן, לוועדה, נציגים מהעיר, מהאוכלוסייה, כדי לשמוע, בנוסף למה שהושמע פה. אבל אנחנו נהיה יותר חכמים אחרי הקול קורא.

צבי וייס - אנחנו רוצים לברך עכשיו, קודם כל שהסכמת להיות בראש הוועדה הזאת, ובאמת, ישיבות בהרצליה, הן לאחרונה לא כל כך רגועות, ובהזדמנות זו, לברך את אלכס שהחל את תפקידו כמנכ"ל העירייה.

גב' הילה גרסטל

ברכות, אלכס. תודה רבה.
תודה רבה לכם.

בכבוד רב,

הילה גרסטל
יו"ר הוועדה

רשמה: אריאלה חגבי
מזכירת הוועדה